Hvad findes paa denne Juleudstilling? — Ja, hvad findes ikke? maa man hellere spørge. Der kan næppe paa Ønskesedlen findes de Ting, af Store og Smaa, af Velhavere og Middelstandsfolk, som ikke foreligger i Magasin du Nord, enhver Smag og enhver Portemonnæ vil kunne finde, hvad den søger. Da Efterspørgslen imidlertid tydelig nok efterhaanden gaar mere og mere i Retning af Nødvendighedsartikler, har disse, der for en stor Dels vedkommende stammer fra Etablissementets egne Fabrikker i Landskronagade, faaet indrømmet en større Plads paa dette Aars Juleudstilling.

Alle disse Herligheder er arrangerede med Magasin du Nerds sædvanlige Smag og Sans for den dekorative Virkning. De fremtræder i et Milieu, der ikke kunde være mere festligt, naar den store Hovedhal om Eftermiddagen henligger i elektrisk Lys.

Emmy Thulstrup.

Som De vil se af omstaaende Annonce har Fru Emmy Thulstrup nu aabnet sin Juleudstilling, der frembyder et fristende Skue.

De lækreste Sager af Konfekter og Marcipnaer i Form af Frugter, Hummer, Grisetæer og meget andet breder sig her for Beskuerens Øjne og stor vil sikkert den Skare blive som inden Jul belejrer Panoptikon.

Gera.

Naar man i denne travle Juletid spørger sig selv, eller sine Bekendte, hvor man skal gaa hen, for at gøre sit Indkøb til en Bal-, Spadsere- eller Hjemmedragt, hører man bestandig Navnet Gera, Østergade, dukke frem, og naar man af Vanens Magt uvilkaarlig aflægger de store, lyse Lokaler et Besøg, er man snart klar over, at man ikke gaar derfra, før ens Begær er tilfredsstillet.

I Stoffernes Mangfoldighed og Prisernes Billighed, vil baade den gamle Dame og den unge Pige finde den store Tilfredsstillelse, der ligger i Følelsen af, at man er kommet paa det rette Sted.

Bøger.

(Fortsættelse.)

Palline Bagger Weis: **Høj Luft.** Det nordiske Forlag. 188 Sider.

Der er egentlig 4 Hovedpersoner i Bogen. Der er den fine, kærlighedsfulde, højsindede Grevinde Marcelle, hvis Liv begynder saa lykkeligt med den Mand, hun elsker og ser op til, men som hun efterhaanden gennemskuer som den Egoismens „falske Profet", han er — hun gennemskuer ham, efter at han har været hende utro og fejgt lyver sig fra det — han, der besidder alle mandlige Fuldkommenheder og — selvfølgelig — de hævdbundne Laster. Saa er der »Den lille Rødhætte", Dorthée med det gyldne Haar, hvis Liv som Kvinde begynder saa fortvivlet, at hun springer i Slotsgraven for at undgaa sin Forfølger og Forfører, en Slyngel, der ved Hjælp af Hypnotismen har faaet Magt over hende. Marcelle tager sig af hende, der er forældreløs, og hun udvikler sig nu hurtigt til den kraftige, dygtige og energiske Kvinde, hun kunde blive i de rette Omgivelser, og bliver lykkelig med den eneste fuldt tiltalende Mand i Bogen, Jens Hoeg, der er retskaffen og ærlig til det yderste, saa at selv Grevinde Marcelle beklager, at hun ikke er forelsket i ham, der i saa høj Grad besidder den Agtelse, hun har tabt for sin Mnnd. Med denne Bog maa man i særlig Grad tage sig i Agt for at gøre en eller anden af Personernes Ord, Meninger eller Optræden til Forf.s egen; dertil er den desuden for overlegent skrevet. Det hele er set fra oven, ud fra en dyb Menneskekundskab og Forstaaelse, men netop derfor er den bleven saa ærlig og sanddru, et klart Udtryk for en klar Tankegang, og derfor er dens Mennesker blevet, som Mennesker er, ikke værre, ikke bedre.

Paa Lehmann og Stages og Aug. Bangs Forlag er udkommet: 2det Oplag af Svend Grundtvigs **„Danske Folkeæventyr"**,

der fremtræder i særdeles nydeligt Udstyr, paa svært engelsk Papir og med Tegninger af vore berømte Kunstnere, som Hans Nik. Hansen, Otto Haslund, Erik Henningsen, Aug. Jerndorff o. s. v. Forfatterens Portræt — efter Maleri af Constantin Hansen — bærer dette ypperlige Fyndord, der kan tjene som Karakteristik af denne smukke Æventyrsamling:

„Ren og klar skal Nutid føre
Fortids Røst til Fremtids Øre".

Man kan ikke finde nogen bedre Gave til sine Børn end disse dejlige Æventyr, der fremtræder i saa smagfuld og kunstnerisk en Form. Men Bogen vil sikkert finde den Udbredelse, den fortjener.

Desuden har vi modtaget fra

Hagerups Forlag:

Fanny Tuxen: **Et Plejebarn.**
M. M. Fenger: **Gudrun.**
Thyra Jensen: **Store Bror og lille mej.**

Kunststykker og Anekdoter. Grankogler.

N. C. Roms Forlag.

Dorothea Christensen, f. Winding: **Kogebog for Skolen og Hjemmet.**

Schubothes Forlag:

Karl Gjellerup: **Romulus** (Jubilæumsudgave).

Det nordiske Forlag:

Helene Nyblom: **En Æventyrkrans.**
Bering Liisberg: **Æventyr i Kongens Have.**

Lehmann & Stages Forlag:

Ernesto Dalgas: **Lidelsens Vej.**
Ethel S. Turner: **Syv Søskende.**
Hans Lützhøft: **Julefortællinger.**

Dernbergs Familieret.

(Slutet.)

Mange Forfattere udvider § 1354 endnu yderligere og mener, at det tilkommer Manden ikke alene at træffe Afgørelse om de fælles Sager, men ogsaa om Hustruens rent personlige Anliggende, forsaavidt som de viste tilbage paa det fælles Liv. Saaledes tilkommer det Manden at give Regler for Hustruens Arbejde ude af Huset, hendes Omgang med Slægt og Venner, hendes Brevveksel, Lekture, Kirkegang, Toilette, osv. Manden tilkommer den ægteskabelige Magt, Hustruen maa lyde. Ogsaa her følger Cosaik den strænge Retning, ja mener endog, at det afhænger af Manden, om Hustruen skal staa tidlig eller sent op, sove til Middag osv, hvorimod D. erklærer at Hustruens ubetingede Lydighedspligt hverken stemmer med Lovens Udtryk eller Hensigt. I et ret Ægteskab vil en Hustru ogsaa i rent personlige Ting, endog i Toiletsager, rette sig efter sin Mand, men af Kærlighed, ikke fordi det er hendes Pligt. Hvis derfor en Hustru anlægger Reformdragt imod Mandens Villie kan denne ikke anklage hende eller derfor forlange Skilsmisse. Efter § 1354 tilkommer det derimod utvivlsomt Manden at tage Bestemmelse om de husligeUdgifters Omfang. Manden indskrænker disse til det mindst mulige, selv om han har store Indtægter af Hustruens Formue. Planck formener, at Hustruen i saafald kan klage og fordre det selskabelige Liv indrettet mere efter Ægtefællernes Formuesomstændigheder, men Dernberg har sikkert Ret, naar han paastaar, at Hustruen ikke herimod har noget retsligt Middel, ligesom hun ogsaa maa lade sig det gefalle, naar Manden bortødsler Indkomsterne af hendes Formue. Andre Punkter i Loven, hvor der ikke tilbørligt er taget Hensyn til Hustruens Rettigheder, paaviser D. Saaledes Bestemmelsen om, at Mandens Ret til det medbragte Gods ogsaa strækker sig til Værdipapirer. I det første Udkast til Loven forholdt det sig anderledes. Derefter skulde Papirernes Besiddelse tilkomme Manden og Hustruen i Fællesskab og begge skulde kunne fordre dem deponerede. Det andet Udkast til Borgerlig Ret har forandret dette, til Skade for de besiddende Kvinder, eller, som man ogsaa spotvis kalder dem „Kapitalistdøtrene."

D. paaviser med Rette, at Følgen deraf kan blive, at Manden sælger sin Kones Værdipapirer og forøger Pengene. At han ifølge § 1377 ikke er berettiget til at gøre dette nytter kun lidet, da hun som oftest vil komme for sent med sin Klage eller sin Fordring om Formuens Deponering i Rigsbanken. I denne Retning er Officerernes Hustruer bedre stillede, da den forlangte Kaution altid bliver sikkert anbragt. Andre Kvinder burde sikre sig ved Ægtepagt. Ingen Slags Sværmeri eller Følsomhed skulde afholde de Kvinder, hvis Medgift hovedsagelig bestaar af Værdipapirer lydende paa Ihændehaverne, fra en saadan Ægtepagt, og ingen hæderlig Mand skulde vægre sig ved at billige, at hans Hustru blev sikret paa samme Maade, som det fordres af Officererne. Overhovedet er den lovbestemte ægteskabelige Ejendomsret ikke gunstig for Kvinderne, og D. erindrer ogsaa om den hæftige Modstand, som den fandt i Rigsdagen, ikke alene fra Socialdemokraternes Side, men især af den frikonservative Friherre Stumm-Halberg. „Ægteskabet skal ikke være en Næringsvej for Manden" raabte han lidenskabeligt.

Selv i gode Ægteskaber er det upassende, at Hustruen maa udbede sig Indtægterne af sin egen Formue af Manden, saa at Manden derved faar et Magtmiddel til at sætte sin Villie igennem ved eventuelle Uenigheder. Hvor meget uheldigere er det ikke i de ulykkelige Ægteskaber, hvor Manden er Dranker, Spiller eller Ødeland og bortsvirer ikke alene Indtægterne af Hustruens Formue, men, ogsaa Kapitalen. Utallige er de Tilfælde, hvor en uværdig Mand har bragt Elendighed over deres Hustru paa denne Maade. At Kvinderne slet intet Talent skulde have til at forvalte deres Formue er ganske fejlagtigt. Naar de før Ægteskabsindgaaelse og efter dets Afslutning

Opraab!

„Kvindehjemmet i Læssøesgade" (forhen Herberg for hjemløse Kvinder paa Graabrødretorv) der omfatter nedennævnte Former for Velgørenhed overfor daarligt stillede Kvinder, hvad enten de er enlige, Familieforsørgere eller paa anden Maade Trængende retter herved en Bøn til Publikum om Hjælp.

Efter Købet af Ejendommen i Læssøesgade og Indretningen af Hjemmets nye Afdelinger er vi nu naaet til Bunden af vor Kasse og maa hjælpes for fremdeles at kunne virke til Gavn og Velsignelse for de mange Kvinder, der søge Hjemmets Støtte.

Hjemmet bestaar af følgende Afdelinger:

A. Folkekøkken, der yder enestaaende god Mad til lave Priser, og som benyttes af velgørende Foreninger, Fabriksarbejdersker, Rekonvalescenter o. a.
B. Vuggestue.
C. Midlertidigt Hjem for diegivende Mødre med nyfødte Børn.
D. Gæstehjem for arbejdssøgende Kvinder.
E. En Værneafdeling for enligt stillede Arbejdersker. — Tillige modtages Børn i Døgnpleje i Tilfælde, hvor Forældrene paa Grund af Sygdom og Arbejde er nødte til at sende Børnene fra sig.

Den uomtvistelige Gavn, som Kvindehjemmet yder, de Huller i Rækken af velgørende Arbejder, som vi gør vort for at udfylde, kræver baade Tid og Penge! Vi beder derfor: Støt os, og gennem os de mange baade smaa og store som søger Hjemmet for ikke at falde, vor Bespisning for at mættes, og vor Vugge og Ammestue for at skærme deres Smaabørn. Lad os ikke bede forgæves.

Bidrag modtages af alle Undertegnede, i Kvindehjemmet Læssøesgade 8 A, samt paa Bladets Kontor.

Valborg Andersen, Dam. Bl. Eksped. Frederiksborgg. 1. — *Augusta Fenger*, Dosseringen 73³. — *Hulda Gregersen*, St. Kongensgade 59.

Louise Gætje, Fælledvej 10. — *Julie Jensen*, Vesterbrogade 24². — *Ebba Køhler*, Evaldsgade 1. — *Dir. Oskar Køhler*, Evaldsgade 1.

Sagfører A. Mørch, Vestergade 6¹. — *Vibeke Salicath*, Blaagaardsgade 4³.

Sophie Nyrop, Nørresøgade 27 A. — *Bertha Sehested*, Dosseringen 73. — *Overretssagfører J. S. Ulrich*, Skindergade 28.

Anna Erslev: **„Bette Jens".** 80 Sider. Hagerups Forlag.

Denne Bog omfatter 3 udmærkede smaa Fortællinger, der paa en Gang er interessante og belærende, det sidste paa en saa fin og umærkelig Maade, at Børnene, som Bogen vel er beregnet paa, ikke stødes deraf, saaledes som i mange lignende Bøger for Ungdommen. Den første, »En Tyveknægt«, er morsomt fortalt; den anden, som Bogen har Navn efter, lærer de vigtige Københavnerbørn, at de ikke skal se ned paa Børnene fra Landet, fordi disse tilfældigvis ikke kender noget til det, der findes i København, — en højst nødvendig Belæring, da der vist ikke findes 10 Børn i København, der ikke vilde føle sig som de to i „Bette Jens", et Vidnesbyrd om, hvor rigtigt Forf. har grebet. Den sidste Fortælling, „Arthur og Coci", er næsten den bedste af dem alle, i hvert Fald vil den interessere Voksne i lige saa høj Grad, idet den handler om, hvordan en ung Stedmoder faar Skik paa den meget forkælede lille Pige og hendes meget tilsidesatte Broder; den giver aldeles fortrinlige Vink om, hvorledes man bør behandle Børn, baade i rent legemlig — hygiejnisk — Henseende og i aandelig.

Et Par Smaating vil vi dog gøre Forfatterinden opmærksom paa, for en Ordens Skyld: „Bette Jens"s jydske er ikke gennemført, men det har maaske sin Grund i Hensynet til Københavnerbørnenes Forstaaelse; værre er det dog, at Amagertorv er kaldt „Grønttorvet", (S. 25) — det vil enhver lille Københavner kende Forskel paa, — men det værste er, at Forf. har forvekslet „mistænksom" med „mistænkelig", hvilket sidste staar Side 23 i Stedet for det første — det er uheldigt, da det i Forvejen er vanskeligt nok at lære Børn at kende Forskel paa de to Ord.

Disse Par Indvendinger kan dog paa ingen Maade afkræfte det gode Indtryk, man faar af Bogen, som vi hermed paa det bedste anbefaler vore Læsere at købe til deres Børn nu til Julen.

Julebogen af forskellige Forfattere. 160 Sider. Hagerups Forlag.

Denne Bog bringer mange fængslende Fortællinger og Skildringer af baade ældre og nyere Forfattere, med Illustrationer af danske Kunstnere. Forfatternes Bidrag er vidt forskellige og alle Vegne fra — det første „De Dødes Flod" af Børge Janssen, er fra Herzegovina, og fremstiller Livet dernede mellem Kristne og Hedninger, Romersk-katolske og Muhamedanere. Et andet, „Fjældkløft", af den ny opdukkede Stjærne, Ingeborg Maria Sick, fortæller Sagn om en Fjældkløft dybt inde i Jotunheimen; et tredje — af en saa gammelkendt Forfatter som Zakarias Nielsen — giver en levende Skildring af en Sandflugt i Aaret 1702, ved Tidsvilde, hvorved det gamle Tibirke blev dækket af Flyvesand, deri indflettet Historien om Karen Lene's trofaste, ulykkelige Kærlighed til den letsindige Povl — en Kærlighed, der varede og haabede, til Trods for hans Ægteskab med en anden, og hendes Ægteskab først med en ung, siden med en gammel Mand. Endvidere en personalhistorisk Skizze over Michael Wiehe, af A. C. Larsen, med Brevene til Emilie Thorsen, hans Barndoms Veninde og senere Hustru; en Fortælling, „Effermiddag", af K. G. Brøndsted. „En Provstehandel" af P. E. Benzon; en Selvbiografi af Poul la Cour. Gengivelser af en Pennetegning af V. Marstrand „Jeppe og Nille" og af Lorenz Frølich „En Rytter med sin Hund".

Og alt dette for den ringe Pris af 2 Kr. Behøves der mere for at friste?

Fra samme Forlag har vi modtaget **„Julestjærnen"** for i Aar, ogsaa med Bidrag af forskellige Forfattere — deriblandt atter Ingeborg Maria Sick — alle Vegne fra og med mange Illustrationer.

lertid paa ingen Maade maa slaa os til Taals, og til hvis Uddybelse vi aldrig noksom kan hengive os.

Og dette er netop en af Bogens Fortjenester, at den gennem sin blotte Fremstilling af Fakta paa den ene og af Kristendommens Sandheder paa den anden Side vækker Læseren til Selvtænkning og til at vende Blikket indad og klare sig sit eget Standpunkt.

Hermed være Linderbergs Bog anbefalet paa det bedste; den fortjener at finde mange Læsere. Den bærer Mærket I. paa sin Forside og har til Undertitel: „Oldtidens sociale Tilstande og Kristendommens Gennembrud", og vil forhaabentlig blive efterfulgt af endnu to Bind, et for Middelalder og et for den nyere Tid. Det her foreliggende danner imidlertid et afsluttet Hele, der godt kan gaa paa egne Ben.

H. Thaarup.

Fru Alfrida Baadsgaard: **Hold ud.** H. Hagerups Forlag.

Under Fællestitlen „Hold ud" har Fru Alfrida Baadsgaard udgivet to Smaafortællinger, „Knud" og „Øglereden", og de tilfredsstiller i de fleste Henseender de Fordringer, man vil stille til saadanne Fortællinger, de er tilstrækkelig spændende og interessante til at fængsle Børns Interesse, men Skildringerne er ikke helt paalidelige, de mere kritiske Børn vil tvivle om Rigtigheden af det fortalte. Forfatterinden har aabenbart selv følt Bristen, idet hun flere Gange i en Note forsikrer, at dette virkelig er passeret og anfører hvem (f. Eks. et Sted er det hændt Forf.s Gudmoders Tjenestepiges Søster!) Foruden at dette virker noget komisk, er det meget desilluderende, særlig da Noterne ingenlunde er vedføjet de mest usandsynlige Steder, tværtimod, dem havde man troet paa selv uden Noter, og de mere kritiske Børn vil derfor fornuftigvis slutte, at saa er hele Resten naturligvis slet ikke sandt, og som Børn nu engang er, vil dette i høj Grad vække Interessen. Den Indvending, at Børn af Bogen kan faa forkerte Forestillinger, vil derfor kun i enkelte Tilfælde holde Stik, da Forf. selv har sørget for at holde Børnenes Kritik vaagen.